

เทศน์เช้า วันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๕๑

พระอาจารย์สงข มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรมเพราะเราอยากหาความสุขนะ เราปรารถนาหาความสุขกัน ตอนนี้ชาวพุทธมีศาคาองค์ใหม่ ศาคาคือวัตถุนิยมไง ถ้าเราไปหาศาคาเป็นวัตถุนิยมนะเราจะทุกข์มาก เพราะอะไร? เพราะเราไปเปรียบเทียบกันเองว่าความสุขอยู่ที่นั่น ใครมีวัตถุมากใครมีสิ่งของพิศดารคนนั้นจะมีความสุข นั่นนะเราว่าเป็นศาคาของเราไง กิเลสมันสวมเขานะ ให้เราหลงผิดกันไป

นี่ถ้าใครประสบความสำเร็จทางโลก ใครมีแก้ว แหวน เงิน ทอง ใครมีศักยภาพคนนั้นจะมีความสุข เห็นไหม แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ศาคาของเราองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัย ศาคาของชาวพุทธนี่รัตนตรัยแก้วสารพัดนึก ถ้าแก้วสารพัดนึก ความนึกของกิเลสมันก็นึกถึงความปรารถนาของมันใช่ไหม? ความปรารถนาของมันก็คือความสำเร็จด้วยกิเลสไง กิเลสมันคิดว่าวัตถุนั้นเป็นที่พึ่งอาศัย แต่เวลาธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะปัจจัย ๔ ปัจจัยเครื่องอาศัย

ปัจจัยเครื่องอาศัย มนุษย์ขาดปัจจัย ๔ ไม่ได้ ปัจจัย ๔ เป็นการดำรงชีวิต ดำรงชีวิตนี้ชีวิตนี้เกิดมาจากไหน? ชีวิตนี้เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ เห็นไหม เราเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ เราคิดได้ว่าเกิดจากท้องพ่อท้องแม่ แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้นหากิเลสนะบุพเพนิวาสานุสติญาณ ย้อนไปตั้งแต่เป็นพระเวสสันดรไป

นี่ชีวิตมันซับซ้อนมาอย่างนั้น ไม่ใช่ชีวิตเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ แล้วมาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเกิดมาเป็นเจ้าชายสิทธัตถะ มาตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ปัญจวัคคีย์ก็เกิดเหมือนกัน ปัญจวัคคีย์ก็แสวงหา ไปร้ององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ อัญญาโกณฑัญญะเป็นพราหมณ์พยากรณ์เลยว่า ถ้าออกบวชจะได้เป็นศาคา ถ้าอยู่ในโลกจะได้เป็นจักรพรรดิ นี่แล้วตั้งคารอ รอถึงเวลาออกบวชแล้วอุปฐากอยู่ ๖ ปีคือการแสวงหามันเกือบจะเท่ากันนะ แต่ไม่เป็นศาคา

นี่ชีวิตมาจากไหน? เราว่าชีวิตนี้มาจากท้องพ่อท้องแม่ แต่ชีวิตนี้มันมาจากบุญจากกรรม ถ้ามาจากบุญจากกรรมนะ บุญกรรมคืออะไร? บุญกรรมคือทำให้จิตนี้ต้องเกิดไง ถ้าเกิดมาในสถานะที่มีบุญกุศล เราเกิดเป็นมนุษย์แล้วพบพุทธศาสนา เป็นสิ่งที่ปรารถนาของเทวดา อินทร์ พรหมมาก

นี่เทวดา อินทร์ พรหม เขาสร้างบุญกุศล แล้วเขาก็เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหม พอหมดอายุขัยของเขา ถ้าหมดอายุขัยของเขาเขาจะเกิดที่ไหนล่ะ? เกิดไปในสถานะที่ได้สร้างคุณงามความดี อย่างน้อยก็ได้เกิดเป็นเทวดา อินทร์ พรหมอีก อย่างน้อยนะ อย่างน้อยเพราะมันเป็นสังขะความจริง มันเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ ใครทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าทำคุณงามความดีก็ได้ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม อีกรอบหนึ่ง

นี่ความคิดของจิตที่ตรรกะมันตรรกได้เท่านั้น เพราะสถานะเราเคยเป็นเทวดา อินทร์ พรหม แล้วเกิดอีก เกิดมาเพราะอะไร? นี่สิ่งที่เทวดา อินทร์ พรหม คิดได้เท่านั้น เพราะนี่มันโคจรครบไว้ นี่ที่หลวงตาบอกว่า

“ความคิดในถึงขยะ”

ถึงขยะคือขั้น ๕ ขั้น ๕ คิดได้แค่นี้ ขั้น ๕ คือสัญญา คือข้อมูลที่เรารู้เราคิดได้แค่นี้แหละ แต่ถ้าเป็นกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม มันรื้อค้นเข้าไปในถึงขยะ เพราะถึงขยะนั้นมีเราอยู่ในถึงขยะนั้น มีเราอยู่ในเหตุการณ์นั้น นี่ชีวิตนี้มาจากไหน? ศาสดาของเราสอนที่นี้ ความสุขความทุกข์ของเรา ในครอบครัวมีความอบอุ่น ยิ้มแย้มแจ่มใสคือบุญ บุญคือความสุขใจ

สิ่งที่เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยมีมากมีน้อยนะ มีมากก็เป็นภาระ มีมากเราก็ต้องทุกข์ร้อนกับมัน มีมากให้เราเป็นจี๊ซ่า เป็นทาสของเขา สิ่งนั้นเป็นประโยชน์ไหม? แต่ถ้ามีมาก เราบริหารจัดการของเราเป็นนะ ถ้าเรามีมาก มีมากเพราะอะไร? คนจะมีมากมีน้อยมันอยู่ที่เราสร้างมา สิ่งทีในบัญชีของเรา บัญชีในธนาคารของใครมีตัวเลขมากตัวเลขน้อย มันเป็นเรื่องบุคคลคนนั้นเป็นเจ้าของบัญชีใช่ไหม?

บุญกุศลที่เราสร้างมามันเป็นบุญกุศลของเรา ถ้ามีบุญกุศลจะทำอะไรมันจะประสบความสำเร็จ มีแต่คนคอยเกือหนุน มีคนคอยช่วยเหลือเจืองาน ถ้าเราไม่ได้ทำบุญกุศลมานะ ปาก

กัณฑ์อินทิลิขิต ทุกข์อยู่นั้นแหละ ทุกข์ซ้ำทุกข์ซ้ำอก โอ้ออย่างนี้เราพูดนี้ไม่ใช่ดูถูกใครนะ มันเป็นเรื่องจริงใจ ความจริงก็คือว่าสิ่งที่เราสร้างมามันเป็นประวัติศาสตร์ มันเป็นเรื่องที่เรารู้สึกไปแก้ไขไม่ได้หรอก นี่อำนาจวาสนา เขาว่าปัญญาของคน เห็นไหม มันมีการฝึกฝนมา เขาว่าปัญญาของคน คนมีเขาว่าปัญญา มีจุดยืน มันเป็นการสะสมมาจากอดีตทั้งนั้นแหละ

ในปัจจุบันนี้ เห็นไหม นี่เมล็ดพันธุ์พืช ในพันธุกรรมเขาต้องตัดแต่ง เขาต้องผสมพันธุ์ของเขา จิตสร้างบุญกุศล ตอนนี่เรากำลังผสมของเรา แต่เวลาผสมกิเลสมันยอมให้ผสมไหม? เราตัดแต่งใจเรามันยอมให้เราตัดแต่งไหม? เช่น ทำบุญ นี่ทำบุญคือการตัดแต่ง คือการเสียสละ ใจ การเสียสละคือการไปดึงความตระหนี่ ความตระหนี่ ความยึดของใจเราไปดึงมันออกมา เราไปเปลี่ยนแปลงมัน มันยอมไหม? มันไม่ยอมเพราะอะไร? เพราะกิเลสของเราไง แล้วมันไม่ยอม ถ้าเป็นวัตถุล่ะ? ถ้าสิ่งที่สะสม สิ่งที่เราสร้างขึ้นมามันเข้ากับกิเลสไหม? มันเข้ากับกิเลส

นี่โง่ฉลาดองค์ใหม่โง่ โง่ฉลาดองค์ใหม่คืออวิชชาแล้วเราก็หาศาสดาเป็นที่พึ่ง แล้วมันก็ร้อนไม่มีที่พึ่งหรอก แต่ถ้าเราเป็นชาวพุทธนะธรรมะเป็นที่พึ่ง ธรรมะ ศาสนาธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ดีแล้ว ถ้าไม่มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมมันตรัสไว้ไม่ชอบ

ไม่ชอบ เห็นไหม การทำความดี ความดีโดยชอบ ทำดีเพื่อความดีเป็นความดีโดยชอบ ความดีไม่เป็นความดี ความดีเพื่อเรา เราจะทำความดี แล้วทำความดีแล้วจะมาโอได้อะไร ทำดีไม่ได้ดี ทำดีไม่ได้ดี ทำดีต้องได้ดี ทำดีกับใคร? คุณทำดีนะ เราให้อาหารสัตว์ สัตว์มันได้ดำรงชีวิตจากอาหารของเรา มันยังรู้จักบุญจักคุณ แต่ถ้าเราไปให้อาหารสิ่งที่เป็นภัย เราเอาอาหารไปให้มัน มันไม่เอาอาหารเราหรอก มันจะเอาชีวิตเรา เราทำดีกับใคร?

นี่ก็เหมือนกัน เราทำดีมันต้องสมควรด้วย เราทำนา เราทำสวน เราต้องดูแลดินของเรา เราต้องพรวนดิน ต้องรักษาของเรา เห็นไหม นี่ก็เหมือนกัน เราจะเสียสละ เราจะเสียสละที่ไหน? เสียสละเพื่ออะไร? ถ้าเราเสียสละความดีเพื่อกิเลส เสียสละเพื่อจะให้เขารู้จัก เสียสละเพื่อจะให้เขานับหน้าถือตา กิเลสทั้งนั้นแหละ กิเลสทั้งนั้น

นี่ทำดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านบอกว่าการทำบุญกุศลของเราให้เหมือนทิ้งแหวน โยนไปในแหวน โยนหายไปเลยในแหวนนะ ไม่มีใครรับรู้อะไรทั้งสิ้นกลับมีบุญกุศลมหาศาล

เลย เพราะอะไร? เพราะมันไม่เคารพบุชากิเลสไง ถ้ามันเคารพบุชากิเลส ทำแล้วต้องเป็นอย่างนั้น ต้องเป็นอย่างนั้นๆ แล้วเราก็คิดว่าเราเสียสละของเรา

คูสิคูเด็ก เห็นไหม นิสัยของเขาตามธรรมชาติของเขาเนะ เวลาเขามีของอยู่ในมือ ให้เขาทำบุญสิเขาไม่ยอมเพราะเขาหวงของเขา เขาไม่ยอมหรือก เขาไม่ยอมเพราะอะไร? เพราะเขาไม่รู้ แต่พวกเราพอโตขึ้นมา ถ้าเราอยากเสียสละเราทำของเราได้ จิตก็เหมือนกัน จิตถ้ามันไม่เข้าใจของมัน มันก็ยึดของมัน ยึดของมัน เห็นไหม การเสียสละเล็กๆ น้อยๆ ตามประสาที่เขาสละได้ นี้ การเสียสละเล็กๆ น้อยๆ นะ

เวลาคนเราในสมัยพุทธกาล เห็นไหม มีทุกตะเข็ญใจคนหนึ่ง เขาตักบาตรทัพพีเดียวเนะ ข้าวสุกทัพพีเดียว นี่เขาเป็นคนทุกตะเข็ญใจแล้วเขาอยากบวชมาก ไปที่ไหนไม่มีใครบวชให้ เพราะเขาเป็นทุกตะเข็ญใจ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามเลย

“ทุกตะเข็ญใจคนนี้เคยมีคุณกับใคร?”

พระสารีบุตรนี่ยกมือเลยเนะ “เคยมีคุณกับข้าพเจ้า”

“มีคุณอะไร?”

“เคยตักบาตรข้าพเจ้าทัพพีหนึ่งครับ”

นี่ข้าวทัพพีหนึ่งเนะ ไม่ใช่ว่ามันจะต้องทำบุญกุศลมากน้อย มันส่งผลมากน้อยมันอยู่ที่ใจเรา ใจเราเนะ ใจเราเสียสละ คนมีน้อย ถ้ามันเสียสละมันก็เหมือนของมากเพราะเรามีน้อย เพราะคนมีมาก ถ้าเขาเสียสละ เห็นไหม เขามีอยู่แล้วเขาเสียสละของเขาได้ แต่ แต่ถ้ามันเป็นความตระหนี่เนะ จะน้อยจะมากไม่สำคัญ มันตระหนี่ไปหมดแหละ ความตระหนี่นี้เราคัดแปลงมัน นี้ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ สอนเรื่องการเสียสละ เพราะการเสียสละขึ้นมาหนึ่งสังคมไม่มีการแก่งแย่ง สังคมจะมีความร่มเย็นเป็นสุข

ทุกคนต่างเสียสละ เสียสละจากหัวใจเนะ อย่าเสียสละแบบโลก เสียสละแบบโลก เสียสละกันไปอย่างนั้น มันเสียสละแล้วมันหวังผลหวังอะไรต่างๆ มันเป็นตัวหาซ้อนซ้อนหานะ แต่มันก็เป็นอย่างนี้ เพราะโดยธรรมชาติของยางเหนียว ธรรมชาติของกิเลสมันเป็นอย่างนี้ คนเรา

มีกิเลสในหัวใจมันเป็นอย่างนี้ ความตระหนี่ถี่เหนียวมันเป็นเรื่องธรรมดา มันเป็นเรื่องธรรมดาของมัน เพราะมันยึดมั่นในตัวของมันเอง เห็นไหม แต่เรามาฝึกฝนของเรา

ถ้าเราฝึกฝนของเรา ทำเพื่อเราๆ เพราะในปัจจุบันนี้เราทุกข์ไหม? ถ้าเราทุกข์เพราะอะไร? เพราะเราทำมาแบบนี้ละ กรรมเราสร้างของเราเอง สิ่งที่เราสร้างกันมาเองนะ คุณสิคนเราเกิดมา เห็นไหม เกิดในครอบครัวทุกข์ยาก เกิดในครอบครัวที่ทุกข์จนเจ็บใจ เกิดมาในครอบครัวมีความสุข เกิดมาแล้วรูปร่างหน้าตา เพราะอะไร? เพราะมันย้อนกลับไปในจิตใจ

ศีล เห็นไหม ถ้าเราเสียสละมา เราเคยเสียสละ เราเคยทำของเรามา มันจะประสบความสำเร็จ ถ้าเรารักษาศีลของเรามา นี่ปาณาติปาตา เราไม่รังแกใคร เราไม่ทำให้ใครบาดเจ็บ เราไม่ทำความเจ็บปวดให้ใคร เราไม่ฆ่าใคร นี่ศีลมันเป็นอย่างนั้นนะ ไม่ใช่ฆ่าเขาแล้วคิดศีลหอรอก ปาณาติปาตา แม้แต่เราคิดมันเป็นมโนกรรมแล้ว นี่เป็นมโนกรรมเพราะอะไร? ถ้าปฏิบัติเข้ามาละ ถ้าเอาศีลอันเป็นอาราธนาเอา นี่มันเป็นพิธี

พิธีเฉยๆ นะ ชาวพุทธนี่เป็นพิธี เห็นไหม แล้วก็พิธีทำแล้วก็จะหวังผลๆ หวังผลโดยกิเลส หวังผลนี่เป็นวัตถุนิยม เป็นศาสดาคำใหม่ แล้วถ้าใครมีสิ่งนี้มาประดับประดาดีกว่าคนนั้นมีเกียรติ คนนั้นมีบุญกุศล ไม่ใช่เลย ไม่ใช่ ไม่ใช่หรือคุณ คุณเวลาครูบาอาจารย์ของเรา อย่างเช่น หลวงตาท่านมีอะไร? ท่านมีบริวาร ๘ นะ บนกุฏิไม่มีอะไรเลยนะ ทำไมหาเงินเข้าคลังหลวงเป็นหมื่นๆ ล้านได้ นี่คนมันอยู่ที่นั่น มันไม่ได้อยู่ที่วัตถุที่เอามาประดับกันหรือ มันอยู่ที่ศักยภาพของจิต ศักยภาพของคนที่มีความเชื่อ คนมีความเชื่อ มีบุญกุศลขึ้นมาเขาหาได้แน่

นี่ก็เหมือนกัน เรามีปัญญาขึ้นมาเงินทองเราหาได้ เงินทองเราหาได้ แต่ที่มันหาไม่ได้หรือมันมีขัดสนอย่างนี้มันเป็นยุคเป็นคราวนะ เราขับรถมานี่ เวลาตกลงไปที่ต่ำ เห็นไหม รถเราก็อยู่ที่ต่ำ รถเรายี่ห้อดีขนาดไหนนะ ถ้ามันลงในที่ต่ำเราอยู่ที่ต่ำ ถ้ารถเราขึ้นเขานะ นี่ยอดเขามันอยู่ในอุ้งเท้าเรานะ ถ้าเราขึ้นถึงยอดเขา ยอดเขาที่สูงขนาดไหนมันก็อยู่ในอุ้งเท้าเรา เพราะเราไปยืนอยู่บนยอดเขานั้น

จิตที่มันสูง เห็นไหม จิตที่มีคุณธรรม สิ่งนี้สิ่งที่เป็นวัตถุที่ว่าเราเป็นศาสดาๆ มันเป็นเรื่องใช้ในโลกละ ถ้าเป็นของใช้ในโลกละ ไม่ใช่พูดถึงให้ปฏิเสธมันนะ เวลาพูดถึงธรรมะนี่ถึงว่าถ้าปฏิเสธ ไม่ได้ปฏิเสธหรือ ตั้งอยู่ที่นี่ บิณฑบาตมานี้ก็วัตถุนะ มันเป็นการดำรงชีวิต แต่ถ้าหัวใจ

เป็นกรรม มันจะเห็นสิ่งนี้แล้วเราไม่ไปแบกรับมัน เราไม่ทุกข์ร้อนมัน คือไม่ให้มันมีอำนาจเหยียบหัวใจเราไง

ถ้าจิตใจเรต่ำกว่าเขา สิ่งนี้มันมีอำนาจเหนือเรา แล้วเราทุกข์เพื่อมัน แสวงหามันมาเอามาเป็นงูพิษ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าเงินนี่เป็นอสรพิษ มันกัดหัวใจใจ มันกัดคนนะ เงินนี่มันกัดคน ถ้าคนใช้มันไม่เป็นมันกัดเอาๆ แล้วมันกัดอย่างไรเราก็ไม่รู้ อสรพิษงูมันต้องกัดเราสิ มันถึงมีพิษเข้าร่างกาย แต่นี่มันกัดหัวใจ มันกัดหัวใจนะ เราทุกข์เราร้อนเพราะมันนะ มันกัดอสรพิษ

นี่ให้เสียสละ เห็นไหม ภิกษุเราผู้เห็นภัยในวัฏสงสาร ชาตुरुปรชคฺ ไม้ให้ยินดีในมัน ไม้ให้ไปยุ่งเกี่ยวกับมัน แต่อาศัยนะ อาศัยสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง แต่ไม่ให้อินดีในตัวเงินและตัวทอง เพราะตัวเงินและตัวทองไปแสวงหาเรื่องกระดาศ แต่ในโลกสมมุติเขาใช้กัน พอเขาใช้กัน สิ่งที่เกิดขึ้นจากมันใช่ไหม? เขาไปจับจ่ายใช้สอยมานี่เกิดมาจากเงินและทอง

ภิกษุให้อินดีในสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง คือยินดีใช้สิ่งที่เป็นประโยชน์ แต่ไม่ให้อินดีในตัวมันนะ เพราะเราไปยินดีในตัวมัน เห็นไหม แล้วเราไม่ใช้สอย ได้มาแล้วไม่ใช้สอยนะ บางคนได้เงินได้ทองมาแล้วไม่รู้จักใช้ ไม่รู้จักสอย ไม่เป็นประโยชน์ไ้

“ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด”

เราไม่ตายไปจากเขา เขาก็ตายไปจากเรา เขาตายไปจากเรา เราใช้จ่ายไป ถ้าเราตายไปจากเขา เราตายก็ยังคงอยู่นั้น เห็นไหม นี่มันเป็นประโยชน์กับใคร? แต่ถ้าเราใช้เป็นประโยชน์มันเป็นประโยชน์นะ คนที่ฉลาดใช้สิ่งนี้เป็นประโยชน์ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปรียบเหมือนบ้านเราไฟไหม้อยู่ ถ้าใครชนสมบัติออกจากบ้านเรา สมบัตินั้นจะเป็นของเรา ถ้าเราไม่ชนสมบัติออกจากบ้านเราไฟไหม้จะไหม้ไปหมดกับบ้านเลย บ้านจะไหม้สมบัตินั้นหมดไปเลย

นี่เสียสละเอาออกจากบ้าน องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนมานะ หาเงินมาได้แล้วให้รักษาไว้หนึ่ง ให้ใช้ทำบุญ ให้ใช้เลี้ยงชีวิต ให้ใช้เลี้ยงพ่อแม่ ที่เหลือแล้วให้ฝังดินไว้ นี่ไงที่เหลือ ไม่ใช่มีแล้วจะเสียสละหมด มีแล้วเราต้องใช้จ่าย เราต้องประกอบสัมมาอาชีพของเรา เราต้องเลี้ยงพ่อแม่ของเรา เราเก็บไว้รักษาของเรา เหลือส่วนหนึ่งแล้วเราเสียสละ องค์กรสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกไม่ใช่หามาแล้วเสียสละหมด การเสียสละนี้มันฝึกใจ

นี่ใจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่ศาสนา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ สอนเรื่องจริงๆ แต่เราไม่เข้าใจกัน เราถึงต้องทุกข์ร้อน เพราะเราไม่เข้าใจตรงนั้น เราไม่คิดเลยนะ เราไม่เข้าใจกันเลยว่าความสุขมันหาได้ในหัวใจเรานะ ความสุขมันหาได้ด้วยปัญญา มันใช้ปัญญาเข้ามาในหัวใจ แล้วมันสอนใจให้ใจมันสงบ ให้ใจไม่คั่นรน ไม่เดือดร้อนไปกับเขา นั่นคือความสุข นั่นคือบุญ แต่ถ้าเราแสวงหาแต่ศาสนาองค์ใหม่ เพราะเราเชื่อมั่นตรงนั้น เราจะมีแต่ความทุกข์ร้อนเพราะมันเป็นของร้อน

ของร้อนคือของโลก นี่โลกคือความเร่าร้อน ธรรมะเป็นความร่มเย็น ถ้าธรรมะเป็นความร่มเย็น มันจะย้อนกลับมาความร่มเย็น เห็นไหม พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นที่พึ่งของเรา เป็นศาสนาของเรา เป็นแก้วสารพัดนึก แล้วแต่เราจะนึกได้ขนาดไหน นึกได้บุญกุศลเป็นอามิสเราก็ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม นึกขึ้นมาเป็นจันตมยปัญญา นึกเข้ามาแล้วประพฤติปฏิบัติมันจะทำให้ใจนี้สะอาด มันจะทำให้เราเข้าไปถึงในหัวใจของเรา เราจะเห็นพระพุทธเจ้า

“ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต”

นี่เราไม่เคยเห็น เราเห็นแต่กระดาษ หนังสือคือกระดาษเปื้อนตัวอักษรเราก็ไปอ่านมัน ไม่เคยเห็นตัวองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเลย เวลาจิตสงบขึ้นมา โอ้โฮ จิตเป็นอย่างนี้ จิตเป็นอย่างนี้ ตัวตนเป็นอย่างนี้ ชื่อ นาย ก. นาย ข. อยู่ที่ทะเลเบียนบ้าน ไปเปลี่ยนวันนี้ก็เปลี่ยนแล้ว นาย ก. เปลี่ยนเป็นนาย ข. มันก็เปลี่ยนไปแล้ว แต่ใจจิตตัวนี้ไม่เคยเปลี่ยน

ถ้าจิตนี้ไม่เคยเปลี่ยนนะ พระโพธิสัตว์จะเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้อย่างไร? พระเวสสันดรจะเป็นเจ้าชายสิทธัตถะได้อย่างไร? เพราะอะไร? เพราะเป็นพระเวสสันดร สละลูก สละเมีย สละหมด การเสียดสละนั้นเป็นบุญกุศล แล้วบุญกุศล ถ้ามันไม่สืบทอดกันมา บุญกุศลมันจะต่อเนื่องกันมาได้ยังไง? เห็นไหม มันต่อเนื่องกันมาได้ มันต่อเนื่องกันไป เพราะว่าจิตตัวนี้มันไม่เคยตาย

นี่จิตดวงนี้มันไม่เคยตาย แต่มันเกิดตายในสถานะเป็นมนุษย์ เป็นสมมุติ มันเกิดตายๆ เห็นไหม นี่แล้วถ้าเราย้อนกลับไปทีนั้น เราไปทำลายกันทีนั้น สิ่งนี้เป็นประโยชน์มาก ศาสนาเป็นที่นี้แหละ แล้วผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นเห็นตถาคต จิตสงบก็เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยเงา ถ้าปัญญามันใคร่ครวญเข้ามา มันชำระกิเลสไปเป็นโสดาบันนะ ก็เห็นชัดเจนขึ้นๆ จนถึงที่สุดนะ นี่ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า

“พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รวมอยู่ที่ใจ หนึ่งเดียวอยู่ที่ใจ นี่เห็นตถาคตโดยสมบูรณ์
แบบ”

นี่พุทธะอยู่ที่เรา พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ในบ้าน แล้วใจเรา พุทธะที่องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้านี้แก้วสารพัดนึก ทุกคนมีสิทธิ์ พ่อแม่ก็มีสิทธิ์ ลูกก็มีสิทธิ์ หลานก็มีสิทธิ์ เพราะ
จิตหนึ่งเหมือนกัน พุทโธหนึ่งเหมือนกัน สิทธิเสมอภาคเหมือนกัน แต่เกิดตายในโลก เกิดตายใน
วัฏฏะต้องเกิดจากพ่อจากแม่ แต่ถ้าเกิดในธรรมนะเกิดจากหัวใจ เกิดจากการกระทำ เกิดจาก
มรรคญาณ เกิดจากอริยสัจ เกิดจากหัวใจ ทุกคนทำได้ เอวัง